

EVANGÉLIUMI ÉS HÁZASTÁRSI TALÁLKOZÁSOK

Zakeus

Életünk mozgatórugója a másik emberrel való találkozás – megnyílunk a találkozásban vagy bezáródunk. Ha megnyílunk, ott és akkor részt adunk az életünkből és befogadjuk a másikat; ha bezáródunk, ott és akkor elveszünk a másik számára és elveszítjük őt. Vagy a teremtésnek adunk részt, vagy a pusztulásnak. Életünk e találkozás sorozata. „Minden igaz élet találkozás” (Martin Buber).

Vannak alkalmi találkozásaink és életünket végigkísérő találkozások. A házastársak napi találkozásai ez utóbbihoz tartoznak. Itt, ezekben a házastársi találkozásban lesz szentségi (szent = Isten számára elkülönített, lefoglalt) a kapcsolatunk, vagy diabolikus (dia = át + bolo = dob azaz szétdobáló) sántáni. A továbbiakban néhány evangéliumi találkozási történet felidézésével szeretném segíteni a házastársak napi

Mindazt, akik vagyunk, annak a sokféle találkozásnak köszönhetjük, amelyben részünk volt. Vannak életre szóló találkozásaink és ijesztően semmitmondóak.

találkozásait.

Zakeus története (Lk 19,1-10) szabadító találkozás.

A bűnében megkötözött Zakeus megszabadul bilincseitől.

Elkerülhetetlen a házastársak életében, hogy a szeretetkapcsolat ellen ne kövessenek el bűnt, hogy ne rongálják azt. Jézus találkozási Zakeussal egy krisztusi utat tár elénk arra, hogy párunkat feloldjuk az elkövetett bűnének kötelékeiből és szabaddá tegyük őt az elfogadásra és önján-dékozásra. (A bűnt nem söpörjük a szőnyeg alá, annak következményeit keresztként hordozzuk!)

Zakeus, egy politikailag, gazdaságilag, társadalmilag és vallásilag jól meghatározható környezetben próbál boldogulni a maga módján, amíg Jézus fel nem szabadítja őt az Isten Országába való életre, arra, hogy szentté legyen.

Minket is meghatároznak bizonyos, a szüleinktől hozott, vagy már közösen kialakított nézetek, elvek; a családi életvitel struktúrái, a szerepek; vallási irányultságaink. Ezekhez való kötődéseink, érdekvédelmünk bűné lehetnek az életre szóló önján-dékozásban és elfogadásban, és ez konkrét helyzetekben testesül meg: ragaszkodok egy konkrét programhoz, akkor, amikor a páromnak szüksége lenne rám, nem teszem szabaddá a háztartási feladatok alól, amikor személyiségében gazdagodhatna egy programon, lényegtelen dolgoknak tulajdonítok döntő fontosságot, a

szentségi kapcsolat helyébe egyéb kapcsolat, tevékenység kerül, stb. Mindezek halmozódásával, idővel, lassan, kialakul egy egymás mellett való különélés.

Zakeus, a választott nép tagjaként élt, de külön a választott néptől. Együtt éltek vele, mert nem volt más választásuk. Jézus viselkedése, Zakeushoz való hozzáállása gyökeres változást idézett elő. Jézus nem számításból, nem előzetes tapasztalatok alapján kialakított módon közeledik hozzá, hanem vendégként. Hozzád jöttem, Zakeus, rendelkez velem, láss vendégül, kapcsolatunk mindkettőnk gazdagodását jelenti – te velem, én veled gazdagodok. Jézus, az Atya által szeretett személyt keresi, az eredeti Zakeust, és fedezi fel a lakomán, a javainak szétosztásában.

A szentségi házasságban erőt kapunk arra, hogy párunkban az eredeti istenarcú személyt keressük. Ezt fedeztük fel benne, amikor hozzá kötöttük az életünket és Isten éppen ahhoz ad kegyelmet, hogy ezt az eredeti istenarcúságát közöljük vele percről percre, mert ezt önmagában senki sem ismerheti fel, s csak a számomra legjelentősebb másik személy közölheti velem hitelesen.

(D. T.)

2. rész – Szentírásolvasás

Szeretném megosztani veletek, mekkora élmény számomra a Szentírás olvasása. És hogy felfedeztem, mennyire mai, milyen sok köze van a mindennapi élethez.

1. Az utóbbi időben folyamatosan olvasom az Evangéliumot. Megpróbálok olyan szemmel olvasni, mintha egy mai történetről volna szó, mintha filmet, riportot néznék, és most látnám, hallanám először. Ki is ez a Jézus? Szeretném megismerni, kíváncsi vagyok rá, miket mond, mit is akar tulajdonképpen. Nem azt a rózsás arcú egbe fordult szemű alakot látom, akit sokszor a templomi szobraink, festményeink mutatnak nekünk, és annyira eltávolítanak tőlünk térben és időben.

Egészen megdöbbentő élményem van ezzel kapcsolatban. Azt a részt olvasom, amikor Jézus bemegy Jeruzsálembe, ott tanít, azután belekötnek a megmondóemberek, a templombajárók, az igazi vallás letéteményesei, akik milligrammra kimérik és megmondják az embereknek, ki mennyit ér, és állandó statáriális bíróság ülészik a fejükben. Jézus meglehetné, hogy azt gondolja: jaj, de sötétek ezek, nem érdemes velük vitatkozni. De ő igenis szóba áll velük, ez a szeretete feljük. Nem mond le róluk. Sőt, teljesen belevonódik a vitába, szinte érzi az ember

azt a szenvedélyt, ahogyan meg akarja értetni, ezekkel az emberekkel (farizeusokkal és írástudókkal) is, hogy hol a lényeg, milyen az Isten országa. Amikor nem tudnak neki mit mondani, keresztkérdésekkel próbálnak csapdát állítani. Jézus azonnal átlátja, miről van szó, hogy ezeknek nem

fontos az igazság - rettentő ravaszul és humorral megfelel nekik. Utána viszont egyértelműen megmondja, kik ezek (jaj nektek...). Akkor döntenek el, hogy elveszejtik őt.

Elképzelem Jézust egy mai televíziós vitában. Ugyanaz a jelenet, mint egykor Jeruzsálemben...

Franciaországban most nemzeti konzultációt tartanak a legfontosabb bioetikai kérdésekről, mert nyáron új törvényeket akarnak hozni. A tét óriási nem csak a franciák, hanem az emberiség szempontjából, hiszen a melegházassággal kapcsolatban is látjuk, hogy egy fecske igenis nyarat csinál, az egyik megengedő országot követi a másik, míg végül etikai normává és követelménnyé válik olyasmis, ami ellentétes keresztény emberképpünkkel. Nem mindegy, hogy a gyengébbeknek, a sérülteknek, az időseknek, a magzatoknak vagy a haldoklóknak lesz-e még helyük a világunkban, embernek számítanak-e vagy megoldandó

problémának, kapnak-e szeretetet, támogatást és megengedjük-e nekik, hogy ők is adhassanak nekünk. Nem mindegy az sem, hogy a géntechnológiának, az okos eszközöknek és a mesterséges intelligenciának mekkora teret engedünk a gyógyításban. Úgy néz ki, a dolgok nem a mi értékrendünk szerinti irányba mennek. Franciaországban mégis vannak olyan keresztény életvédők, aktivisták, akik nem veszítik el a reményt, megszólalnak, és az ellenszélben is elmondják az igazságot. Behívják őket televíziós vitákba, ahol olykor egyszerre többen is „rájuk ugranak”, kiforgatják a szavaikat, ravasz keresztkérdéseket tesznek fel, kigúnyolják őket... Nemrég interjút készítettem az egyikükkel, Tugdual Derville-lal. Jézusi figura.

Elképzelem Jézust egy mai televíziós vitában. Ugyanaz a jelenet, mint egykor Jeruzsálemben...

Szóval olvasom a szentírást, minden nap, sokszor újraolvasom ugyanazt a jelenetet és új dolgokat fedezek fel. Már a passiónál tartok... Ott vagyok a történetben, nézem, a Getszemániban félek Jézussal, aztán újraolvasom és elalszom Péterrel, aztán Máriával vagyok... (de hol is van Mária, valaki elszaladt szólni neki a Getszemániból?) Sajnos értem Pilátust, (ott állok, én hogyan döntök? mit kockáztatok?), aztán én vagyok Júdás, aztán Péter, aztán az asszonyok...

2. A Szentírás való elmélkedés tulajdonképpen az imádság egy formája.

Nem a Biblia értelmi tanulmányozásáról van szó, hanem elsősorban arról, hogy a szívünkkel értsük meg, mi történik, és hagyjuk, hogy megérintsen az az üzenet, ami itt és most nekünk szól, az életünkre vonatkozik. Hozzám nagyon közel áll ez a Szentírás-olvasási mód, és többször alkalmaztuk már a jegyesoktatáson is. A menetét Jálics Ferenc Tanuljunk imádkozni című könyvéből írom le nektek. Kiválasztok egy epizódot az evangéliumból, vagy az aznapi szakaszt veszem. Lassú és ismételt olvasással kezdem el, hogy legyen időm behelyezkedni a történetbe. többször elolvasom tehát, figyelek a részletekre, majd félreteszem a szöveget és megpróbálok elképzelni a jelenetet. Képzletben ott vagyok a helyszínen. Nézem a szereplőket, a környezetet. Hol állok? Melyik szereplő ragadja meg a figyelmemet? Én melyikükkel vagyok? stb. Megindít a jelenet, a szituáció, egy szó, egy szereplő. Próbálok valami hasonlót találni az életemben. Elmondom Jézusnak, ami eszembe jut.

Újra elolvasom az epizódot. Ekkor más momentum köt le. Elgondolkodom rajta. „Mit mond ez nekem?” „Van-e az életemben hasonló helyzet?” Ha megtaláltam ezt a kapcsolatot az életem és a szentírási szakasz között, megint Jézushoz fordulok. Ennek a fajta szentírásolvasásnak a ritmusa tehát: olvasás, elgondolkodás, ima.

*Jó olvasást!
Pozsgai Nóra*

A házasság a boldog élet és a megszentelődés szolgálatában

A válságok és a magáramaradottság idején a házasság szentsége segít az átvészelésben. Szükségünk van válságokra, hogy növekedhessünk a szeretetben. Hozzáegíthetnek, hogy „átugorjunk a falakon”, hogy kreativitásunkat próbára tegyük, hogy az új szituációkban alkalmazkodó magatartási módokat találjunk. Nagyon pozitív hozzájárulás lehet az ilyen szituációk átvészeléséhez, ha ilyenkor a házaspárnak sikerül felismernie, hogy Isten azt akarja, hogy:

- * megmaradjon a gondoskodásunk a másik hivatásbeli, apai vagy anyai kötelességei, lelki egyensúlya és szexuális élete felett;
 - * felismerjük, hogy a kiengesztelődés nem lemondás, hanem az egymással való találkozás lehetősége;
 - * abban a tudatban éljünk, hogy „ajándék vagyok, engem odaajándékoztak”;
 - * elhatározzuk, hogy a szeretetből nem engedünk.
- Tehát nem korlátozásokról van szó, hanem épp az ellenkezőjéről. Olyan magatartási formákat kell keresnünk, amelyek lehetővé teszik, hogy a társunk felé és mások felé nyitottak legyünk, azaz végül is boldogok lehessünk.

A házasság a megszentelődés szolgálatában

A megházasodott keresztények meghívást kaptak a szentségre. Számukra azonban ez a meghívás nem az egyénnek szól a maga félreismerhetetlen formájában, hanem arra, hogy házaspárként, a szentségre vezető utat együtt tegyék meg. Amikor ezt a hívást követik, felfedezik a házasság lelkeségét és megtapasztalják, hogy a szeretet két formája, a házasság és az isteni, egymást nem zárja ki. Egymással összeköthetők, azaz a keresztény élet követelményei a házasságban teljesíthetők.

A házasság bölcsessége abban áll, hogy a „teéretted” magatartás-formáját éljük és sajátítjuk el a „magamért” helyett. Egymásnak ebből a kölcsönös odaajándékozásából és elfogadásából alakul ki az egybeolvadás (communio), az egységnek az a legmagasabbrendű formája, amelyet a házaspár megélhet, hiszen a Krisztussal való egységből származik. Ez az egybeolvadás nem csak a házasságban, hanem a házasság szeretet csúcspontja, hanem a legnagyobb áldozat, amit a házaspár felkínálhat. Ennek az egybeolvadásnak a gyümölcsei a nevelés sikerében, a vendégszeretetben, a barátságban, a munkában és az elkötelezettségben jelennek meg és ajándékozhatók tovább.

Így tehát a keresztény házaspár, amikor a házasságnak ezeket a kegyelmeket megtapasztalja, és Isten szavából és kenyeréből táplálkozik, lényegében részesévé válik az eucharisztikus életnek.

Egész élete „szent áldozattá” válik. A férfi és nő „sacramentum”, Isten szeretetének jele. Egymásért vannak, gyermekeikért, tehát a világért.

M.R.M. és M. Gy.

A házaspár és a pap

Az utolsó éjszakát töltöttem barátaimnál, akik meghívtak, hogy tartsam meg ezt a lelki gyakorlatot. Késő volt már, mire a szobámba értem; behajtva a zsalugátert láttam, hogy fény szűrődik át a fák között. „Hazaérkeztek” – gondoltam, felidézve az emlékeket lelki gyakorlatozóimról – „és otthonaikban ezen az estén bizonyára jobban érezhető az emberi gyengeség és nagyobb bennük az Isten szeretete”. Ekkor váratlanul egy belső csend kerített hatalmába és tisztán felsejlett előttem a lelki rokonság a házasság és a papság között: a kötelék, mely összefűzi a papot és a keresztény családot. Mily szépek ezek a házaspárok!... És ez az a boldogság, ez az a teljesség, melynek feláldozását kéri Krisztus az ő papjaitól...

Mily nagyszerű, magasztos a tanítvány ajándéka Mesterének! Hogyan lehetséges, hogy az, aki lemondott a szerelemről, az apaságról, épp ő lesz az, aki új tüzet képes gyújtani a házaspárban? Mi ez az ellentmondás?... Nem, nem ellentmondás, hanem titokzatos kapcsolat az egyházi rend és a házasság között. Valóban, milyen felszínesebb lenne azt gondolni, hogy a pap a szerelem és a család lenézése miatt tartózkodik a családalapítástól. Nem megvetés, hanem odaadás: ő az áldozatra kijelölt bárány, hogy Isten egész népét megáldhassa. Így az egyik lemondása megmagyarázza a többiekét: a szerelem tisztaságát és izzását... Ebből a látószögéből egyértelműen kitűnik, hogy pap és házaspár meg kell értse, vállalva támogassa egymást. Nem úgy való-e, hogy a házaspár izzó hálát érezzen a pap iránt, annál jobban értékelve annak áldozatát, minél boldogabb és bensőségebb családi élete, és azért imádkozzon, hogy Krisztus barátsága formálja át az apostol magányosságát?

Mihajlikné Ronkay Margit és Mihajlik György

2018. január-március

Január 21-én Ricardo Londono atya, a kolumbiai régió lelki tanácsadója az egymás iránti alázatról szolt egy gyönyörű beszédben.

+++

Január 26-án az END egyik nagy harcosa, François Fleischmann atya, aki az ERI lelki tanácsadója volt 2000-tól 2006-ig, majd pedig Caffarel atya boldoggá avatásáért működő baráti társaság lelki tanácsadója, megtért teremtojéhez.

+++

Február 3-án temették el Párizsban François Fleischmann atyát. A nemzetközi vezetőségen kívül nagyon sokan részt vettek ezen a gyönyörű ünnepségen, ami a párizsi Notre-Dame templomban volt.

+++

Február 6-án az ERI vezetői José Tolentino de Mendonça atyát kérték meg a fatimai találkozó reggeli meditációinak vezetésére.

+++

Február 15-én Hermalinda és Arturo, a brazil szuperrégió mostani felelősei bejelentették, hogy felkérték őket szolgálatra a következő hat évre az ERI-be. Ők lesznek a felelősei a braziliai, az egyesült államokbeli, a hispano-amerikai és az izolált kanadai szuperrégióknak. Valamint azt is közölték, hogy az ERI elfogadta és áldását adta, hogy Fatima után Lucilene & Nelson legyen a szuperrégió új felelőse.

+++

Február 28-án Andalúziában Huelva régióban animációs hetet tartottak.

+++

Con Cristo Construyo mi Vida

Március 9-10-11-én az andalúziai régióban alakult új csoportok részére egy lelki gyakorlattal egybekötött hétvégét rendeztek

+++

Március 20-án kezdődött az Euroafrikai zóna hétfégi találkozója Coimbrában, ahol a résztvevők a spanyol, olasz, frankofon, afrikai, illetve portugál vezetőkkel találkoztak. Résztvett ezen az alkalmon a zóna vezető házaspárja Jose-Antonio és Amaya is

+++

Március 21-én Pagila püspök atya a Pápai Akadémia Életért felelős vezetője a Mexikói END-nek tartott leki gyakorlatot.

+++

Március 25-én A bordeauxi szektorban lelki gyakorlatot szerveztek, amelynek alap gondolata Caffarel atyától származott, aki arra emléktetett mindannyiunkat, hogy a családi környezet a "hit legjobb táptalaja". Az END arra hív meg bennünket, hogy ebben a fajta evagéziációba bekapcsódjunk.

(T. B. és T. E.)

Lelki gyakorlat Déván

I.
Érkezik a tavasz, nyílnak a virágok, éled a természet! Ezt gondoltuk, amikor beírtuk a naptárba az END-s lelki gyakorlatot, külön örülve annak, hogy most végre eljutunk a dévai testvérekhez. De a tél úgy gondolta, hogy március elején bekeményít, a meteorológia pedig nem sok jóval kecsegtetett az útviszonyokat illetően... De úgy volt méltó, hogy kitarjunk az elhatározásunkban – vonatra szálltunk hát két kisgyermekünkkel és várandós feleségemmel. Magyarországról még három házaspár indult el, ők vállalták az autózást is.

Majdnem nyolc óra zötykölődés után leszállva a vonatról egy mosolygós arc, egy ismeretlen ismerős fogadott

bennünket. Megérkeztünk az erdélyi END-s testvérekhez.

II.

A Szent Antal-templom és ferences plébánia, az ahhoz tartozó közösségi ház, a kényelmes szállás mind arról beszélt, hogy otthon vagyunk, nem idegenben. A vendéglátó END-s testvérek kedvessége, a meleg fogadtatás pedig sokszorosan megerősítette, hogy itt a helyünk, Isten várt ma ide bennünket. Ez volt Szénégető István atya első gondolata is. Ő marosvásárhelyi plébánosként és egyházmegyei családreferensként szintén „messziről érkezett”, hogy velünk, értünk megtartsa a lelki gyakorlatot.

A szombati nap három részre tagolódtott.

(1)
„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3,1-21)
 Sámuel meghívása alapján elmélkedtünk arról, mi hogyan halljuk Isten szavát. A csendben, a munkában, a beszédben, az életünkben. Hogyan szólít meg Isten épp azon a ponton, ahol ”meddők” vagyunk. Isten irgalma tudja ezt a meddséget, a természetlen sivatagot virágba borítani, hogy gyümölcsöt teremjen. Arról is szó esett, hogyan halljuk meg egymást házaspárként. Von Thun kutatását és osztályozását bemutató vázlatot kaptunk. Négyféle „fül” volt felsorolva, amilyen módon meghallhatjuk a másikat (Milyen állapotban van? Milyennek tart engem? Mit mond tulajdonképpen? Mit kell tennem?), erről aztán kettesben is beszélgettünk.

(2)
„Amikor aznap beesteledett, így szólt hozzájuk:

»Menjünk át a túlsó partra!« Erre azok elbocsátották a tömeget, őt pedig magukkal vitték úgy, ahogy ott volt a bárkában. Több bárka is kíséerte őket. Nagy szélvész támadt, s a hullámok becsaptak a bárkába, úgy, hogy már-már megtelt. Ő pedig a bárka hátsó végében egy vánkosan aludt. (...)” (Mk 4, 35-41)

Hányszor átéljük ezt a helyzetet, az élet viharában, a házasság mélypontjain, amikor a hullámok már befelé csapdosnak a csónakunkba. Félünk és kiálunk. Mintha Jézus nem lenne itt, nem hallaná, nem látna minket. Pedig Ő ott van a csónakban.

Elgondolkodtunk azon is, hogy életünket milyennek szoktuk elképzelni az esküvő vagy épp a papszentelés pillanatában: egyenes pályának, akadályok nélkül, amelyen gondtalanul és zökkenőmentesen suhanunk majd végig. Visszatekintve az eddig megtett utunkra pedig látjuk a valóságot: sziklafal, vizesárok, lejtők és emelkedők, azaz krízisek egymásutánja az életünk. De minden válsághelyzetben Jézus ott van a csónakban.

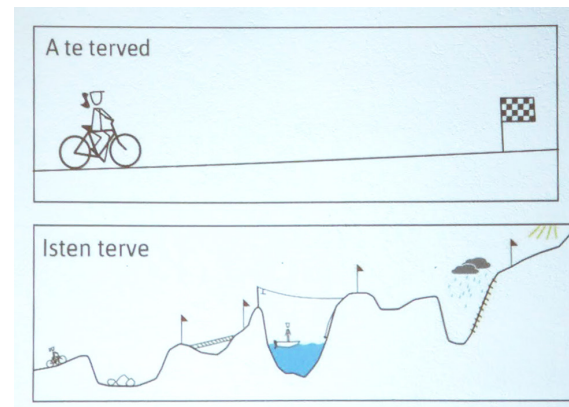
István atya ezután ahhoz adott szempontokat, hogyan tudunk az előállt krízisben segítséget kérni és találni.

(3)
»Egy ember ... rablók kezébe került. Azok kifosztották, véresre verték, majd félholtan otthagyták (...). (...) egy pap ment azon az úton lefelé; látta, de továbbment. Hasonlóképpen egy levita is... elment mellette. Arra ment egy samaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megégett rajta a szíve. Odalépett hozzá, olajat és bort öntött a sebére, és bekötözte; azután föltette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta.» (Lk 10, 30-37)

A harmadik elmélkedésben ki-ki végiggondolhatta, mikor melyik szereplő ebben a példabeszédben. Amikor mindenki átnéz rajta, pedig félholtan fekszik az út szélén..., amikor siet a dolgára, és nem ér rá, hogy foglalkozzon az ott fekvővel, ... és amikor megáll, és irgalmasságot cselekszik. Nem befejezett a mi történetünk, mindhárom szereplő lehetünk és vagyunk is. Meg kell tanulnunk levetni úgy az erőszakosságunkat, mint a gyámszolgálatunkat, hogy szelíd erővel az irgalmasságot válasszuk.

III.

A dévai és csernakeresztúri END-s közösség tagjai, akiknek vendégei voltunk, szinte mindannyian bukovinai székelyek leszármazottai, a múlt század harmincas éveiben települtek Dévára az akkori iparosításnak köszönhetően. Az 1989-es romániai politikai változások után az akkori fiatalok a cserkészlet, a plébánia és a

magyar szervezetek összetartó erejét már megtapasztalva ifjú házasként szembesültek azzal a kihívással, hogyan maradhatnak meg azon az úton, amire Isten a házasságban hívta őket. Tudatos keresés előzte meg, hogy 1994-ben rátaláltak az END Mozgalmra. Azóta is hűségesen kitartanak benne, eljárnak a világtalálkozókra, küldetésüknek tekintik az END lelkiességét, együtt járnak lelkigyakorlatokra, együtt élik meg örömeiket és fájdalmaikat, némelyik csoportban már többen is özvegyen vesznek részt – talán nem véletlenül éreztük magunkat olyan nagyon fiatalnak és keveset látottnak. Azóta is előttünk lebeg a példa, hogy milyen derűsek, másokat lankadatlanul megszólítanak és vendégül látnak.

Dévai és csernakeresztúri testvérek, sokat tanulhattunk tőletek. Köszönjük Nektek ezt a három napot! Reméljük, hamarosan találkozunk.

Osváth Laci és Pirooska

Déva

Lelkigyakorlaton vettünk részt március első hétvégéjén. Istenre hangolódásunkat Szénégető István atya segítette már pénteken este, amikor az ismerkedést érdekes játékkal kezdtük. Gyömrői, váci, csernakeresztúri és dévai családjaink találkoztak a dévai Szent Antal plébánián, ahol ismerkedtünk és Istenben gazdagodtunk.

Nagy útravalónk, a „Milyen örökséget hagyunk hátra?” kérdésben és üzenetben fogalmazódott meg. Ehhez úgy készültünk, hogy először a hallás kegyelmét kértük Istentől. Az atya megvilágította számunkra azt, hogy négy csatorna is található abban a hallásban, ami a családban lehet: mit mond tulajdonképpen, milyen állapotban van, milyennek tart engem és mit kell tennie.

Ugyanígy halló fülre van szükségünk Isten üzeneteinek meghallásához is. A kis Sámuel példájával szemléltette, hogyan fejlődhet hallásunk odáig, hogy Isten napi „SMS-eit” meghalljuk.

A második lépcsőfok a félelmeinkről szólt - sokszor Isten terve nagyon különbözik a mi tervünkétől, de ez nem jelenti azt, hogy magunkra hagyott minket. Szentírási történetünk a vihar lecsendesítése volt, ahol az atya kiemelte, hogy bízunk kell abban, hogy az Úr velünk van, mivel Isten szívébe kereszteltek be minket annak idején, és Ő hűséges. Ez a bizalom akkor is segít rajtunk, ha az Úr a bárka végében alszik. Életünk hullámvölgyeiben hasznunkra lehet, ha tudatosítjuk a krízishelyzetet, visszatekinünk a történetünkben Isten hűségére.

Biztonságos, ha ilyenkor kerüljük az életdöntéseket, mert nem kell visszafordulni vagy megrekedni a völgyben. Helyette szembenézhetünk a félelemmel úgy, hogy pont ellene cselekszünk, erőforrásokat keresünk, akár külső segítséget is kérünk, miközben nagy bizalommal felkészülünk az új kezdetre. Átéljük együtt az Úrral a vihar lecsendesítését életünkben.

Délután tovább léptünk, hogy belásuk, a tevékeny szeretet az, ami segít előre lépni. A Szentírásban az irgalmas szamaritánus példabeszédében megtalálunk három szerepet - a félig élő, az ügyintéző és a megtért személy szerepét, aki irgalmas. Megdöbbenésünkre mindhárom szerep bennünk van - a mi feladatunk, hogy mikor melyik mellett döntünk. Megvilágította, hogy a szelídség a tevékeny szeretet fókuszja. Tudatos döntés amellel, hogy a roszszat nem torlom meg. A héberben az aláztos és a szelíd szavak ugyanazok

- innen is elválaszthatatlan a kettő, és bátran kérjük a szelíd és aláztos szívű Jézust, hogy alakítsa szívünket az ő szíve szerint, mert szelídséggel hordozza el az Úr a bűneinket és mi is szelídséggel törhetjük meg a bűn rontását családjainkban, közösségeinkben. Szelídség védi meg a „bárkánkat” a viharban, hogy ne szétverjük, hanem viszontagságok között is, de átvészeltük rajta a vihart.

Szombaton este és vasárnap délelőtt megosztás keretén belül személyes élményeinket osztottuk meg, és történeteinkből osztottunk meg egymásnak. Istennek hála újra megtapasztalhattuk, hogy Isten szívében hordozza sorsunkat, családjainkat és közösségünket. Ő az, aki alkalmas időben táplál minket - megadja a hallás kegyelmét, velünk van kríziseinkben és erőt is ad tevékeny szeretetben élni.

Mihajlikné Ronkay Margit és Mihajlik György

Mindenütt Krisztus misszionáriusai akarnak lenni

A hit aktusa, megvalósulása a misszió: a hit továbbadása. Ez valójában, és magyarul, a szeretet továbbadása, hiszen a hit, az Isten által felkínált istenélet megélése. „Az Isten szeretet.” (1Jn 4,16b). Nincs befelé irányuló szeretet. A Szentháromság Egy Isten is azért teremt meg azt, ami nem Isten. Nincs befelé irányuló szeretet! Ha tudni akarjátok, hol tartotok, vizsgáljátok meg kapcsolataitokat! Továbbá: a kifelé irányuló szeretet visszahat.

D.T.

Eseménynaptár

2018. év

2018. április 25-től kéthetente

Mária Rádió: Otthon a családban - házasság Happy E.N.D-el

2018. május 5.

Szektorfelelős találkozó

2018. május-június

Révész házaspárok képzése

2018. július 1.

Régióvá alakulás

2018. július 16-21.

Nemzetközi találkozó - Fatima

2018. augusztus 11-15.

Családos tábor

2018. szeptember 15.

Révész házaspárok képzése

Írta, összeállította:

Dóka Tamás	(gyömrői plébános)	2-3., oldal
Pozsgai Nóra	(Dunaharaszti)	4-5. oldal
Mihajlikné Ronkay Margit és		
Mihajlik György	(Vác)	6., 7., oldal
Tomka Barna és Eszter	(Gyömrő)	8-9. oldal
Osváth Laci és Piroska	(Déva)	9-11. oldal
Mihajlikné Ronkay Margit és		
Mihajlik György	(Vác)	12-13. oldal
Dóka Tamás	(gyömrői plébános)	14. oldal
Korrektúra:	Rapavi Dóra	(Vác)

Impresszum

Kiadja: END
Kiadásért felelős: Tomka Barna
Megjelenik: elektronikus terjesztésben, kéthavonta
Szerkesztőség címe: 2600 Vác, Molnár u. 6.
e-mail: hazasparok@e-n-d.hu
Web: www.e-n-d.hu